

tersom Rugbrødsprisen her i København er sat op, vel ikke til fuldt ud 24 Øre pr. kg, men dog saa nær, at der tages 95 Øre for et 8 Punds Rugbrød, og hvis man kunde tage noget mere, tog man ogsaa den ene Øre pr. 8 Punds Rugbrød med — af rent praktiske Grunde har man hidtil undladt det.

Bestemmelserne i § 4 gaar ud paa, at Kommunerne kan udrede og af Statskassen faa refunderet med Halvdelen indtil 2 Kr. pr. Indbygger til Understøttelser gennem Hjælpekasserne. Det er ikke noget stort Beløb, her stilles til Raadighed, og saaledes som Kommunernes økonomiske Forhold er, vil det vel blive ret vanskeligt for dem at skaffe mere til Veje, medmindre der kunde opnaas større Refusion fra Statskassen og de ændrede Skatteregler bibeholdtes. Thi Kommunerne har ingen Adgang til at laane, ingen Adgang til at udskrive større Skatter, og jeg føler mig overbevist om, at der er mange Kommuner, der ikke har særlige Beløb paa deres Budget til Dyrtingsforanstaltninger. Forhaabentlig kan man klare sig med det Beløb, her er Tale om, og dog saa nogenlunde yde den Understøttelse, som begæres af de Folk, som nu en Gang af Omstændighederne er bragte ind i den Situation, at de maa gaa til det offentlige om Hjælp.

I samme Paragraf bestemmes det, at Indenrigsministeren kan tillade Kommunerne for der es egne Penge at udrede Understøttelser til Børnebespisning, Prisnedsættelse for Mælk til Børn eller lignende. Jeg vil henstille til den højtærede Indenrigsminister at overveje, om der ikke til den af Kommunerne, navnlig Købstadkommunerne, iværksatte Børnebespisning kunde ydes noget Tilskud fra Staten, i det mindste Halvdelen af Udgiften. Kommunernes finansielle Forhold er jo af den Beskaffenhed, at de ikke kan skaffe sig Penge paa egen Haand. I Aar stiger Skatteprocenten i saa at sige alle Kommuner og i nogle til en saadan Højde, at alle Partier i Kommunalbestyrelserne vil trykke sig ved at foraarsage Udgifter, der bringer Procenten endnu højere op. Jeg vil derfor henstille til den højtærede Indenrigsminister at overveje, om man ikke kan give et Tilskud til Børnebespisningen. For mange Børn af fattige Forældre vil det være en ret mærkbar Hjælp, om de en Gang om Dagen kan faa et Maaltid Mad ved offentlig Foranstaltning.

Den samlede Udgift ved de Foranstaltninger, her er Tale om, vil, hvis Kom-

munerne anvender det fulde Beløb, blive 15 Mill. Kr., men da sikkert ikke alle Kommuner vil gøre Brug af disse Penge, vil Tallet blive noget mindre.

I den højtærede Indenrigsministers Fremsettelsestale omtalte han Brændselsspørgsmaalet, og med Rette. Jeg billiger, at der ikke nu stilles noget Forslag om, paa hvilken Maade man skal skaffe Befolkningen Brændsel for næste Vinter, thi man kan ikke i Øjeblikket overse, hvorledes Brændselstilførslerne vil blive, hvorledes det overhovedet bliver muligt for os at faa tilstrækkeligt Brændsel i det kommende Aar.

Jeg har før sagt, og jeg kan gentage det, ogsaa fordi det forhaabentlig kan mane Folk til Sparsommelighed og Agtpaagivenhed overfor Situationen, at Danmark ikke nogen Sinde har været i en saadan Vanskelighed med Hensyn til at skaffe sig det fornødne Brændsel, som det er i Øjeblikket. Det har staaet refereret i Bladene, at naar man ikke kunde faa Brændsel fra England, skyldtes det den Omstændighed, at man i England samlede til Bunke og oplagrede store Mængder for paakommende Tilfælde. Men meget tyder paa, at dette egentlig slet ikke er Tilfældet, at England ganske simpelt ikke har Kul til Udførsel af den Grund, at det daglige industrielle Forbrug er vokset saa stærkt, at der bogstavelig talt ikke kan blive noget til de neutrale Lande. England forsyner fremdeles først de Lande, med hvilke det har staaet i Alliance under Krigen: Frankrig, Italien o. s. v., og hvad der derefter bliver tilovers, efter at Landet selvfølgelig har faaet Forsyning selv, kan de neutrale Lande faa. Det er kun smaa Kvantiteter, der bliver tilovers, og Kvaliteten er overmaade ringe og bliver ringere og ringere Maaned for Maaned, saa vi er i Virkeligheden i den yderste Vanskelighed. Situationen opfordrer derfor til stor Agtpaagivenhed, til den størst mulige Produktion af hjemligt Brændsel og til den størst mulige Sparsommelighed med det udenlandske. Saa meget mere bør det siges, at man maa være sparsommelig med det udenlandske Brændsel, som det jo næsten ikke er til at betale. Jeg vil antage, at det lille Kvantum, vi i Øjeblikket regner med som det mindste, vi kan klare os med, koster Landet 400 Mill. Kr. Naar man nu erindrer, at vi i 1913 knap betalte 60 Mill. Kr. for et Kvantum, der var mere end $\frac{1}{3}$ større end det lille Kvantum, vi nu regner at skulle betale med 400 Millioner, vil